STICUSA 76
KNIPSELKRANT

BEURS- EN NIEUWSBERICHTEN

22/4-85

WANDKLEDEN EN KERAMISCHE PLASTIEKEN IN CUR. MUSEUM

WILLEMSTAD - Vanaf 20 april t/m 11 mei a.s. is er in het Curacaos Museum een prachtige tentoonstelling te zien van wandkleden, naaldwerken, poppen en plastieken van de hand van Mevrouw Rie Verhoef - de Pree. De tentoonstelling werd zaterdagavond in het Curacaos Museum geopend door één van de [illegible]ten van het Museum, Mevrouw Millicent Muskus.

Mevrouw Rie Verhoef-de Pree woont sinds 1983 op Bonaire. Van 1962 tot 1972 woonde zij op Aruba. Mevrouw Verhoef genoot haar opleiding aan de St. Joost Academie te Breda, was vanaf 1979 docente in Apeldoorn en heeft tal van exposities in Nederland en daarbuiten op haar naam staan. In Nederland exposeerde ze 9 maal door het hele land. Naast Aruba. Bonaire en Suriname exposeerde ze ook in Monaco en in New York in de Dyansen Gallery en in The Museum of the City of New York. Twee poppen, die ook op de tentoonstelling in het Curacaos Museum te zien zijn, zijn eigendom van The Museum of Dolls in New York en voor deze gelegenheid door dit museum uitgeleend.

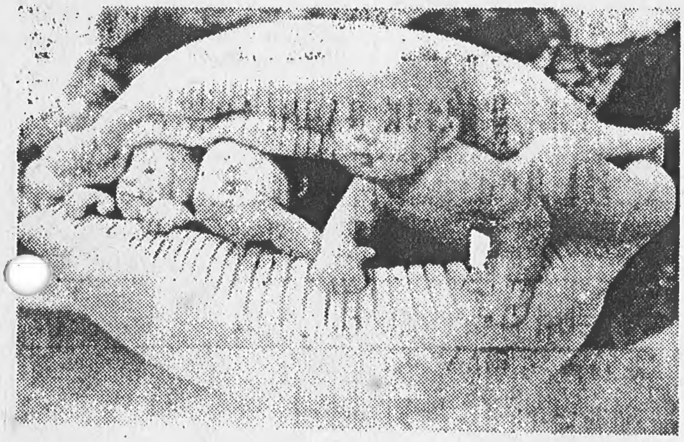
Veel van de werken van mevrouw Verhoef hebben als thema "Karnaval" en "eerste heilige communie".

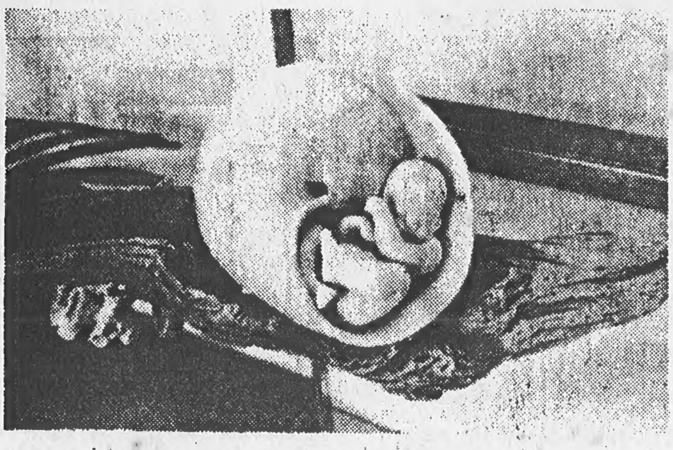
De wandkleden zijn alle uit zuiver natuurlijk materiaal, handgesponnen en geweven wol, vervaardigd, terwijl daarnaast allerlei objecten uit de natuur, zoals kalebassen, toegepast zijn. Voor het verkrijgen van de juiste kleuren werden zelfs walnoten, meekrap en uienschillen gebruikt.

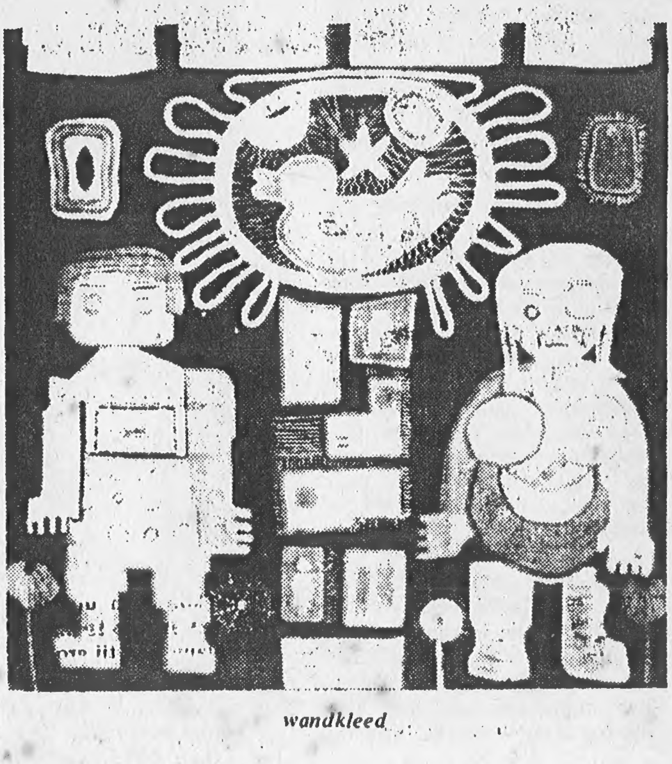
Inspiratie voor haar meest recente werken heeft mevrouw Verhoef, uiteraard zou men haast zeggen, opgedaan in Bonaire. Een prachtig voorbeeld daarvan is het wandkleed "rood bekermos", dat een onderwatertafereel met sponzen voorstelt. Zaterdagavond verdrong men zich letterlijk voor de vitrines met babietjes en foetussen, meestal in kombinatie met schelpen of slakkenhuizen.

Wat een unieke gedachte om kinderen uit schelpen geboren te laten worden en toch zoveel logischer, in het Caribisch gebied, dan het rode kool of ooievaar-verhaal!

Met de ingebruikname van de nieuwe vitrines beginnen de expositiezalen van het Curacaos museum, ook al door de facelift die deze ruimten enkele weken geleden ondergingen door de nieuwe witte verflaag, er steeds professioneler uit te zien. Dergelijke vitrines zijn ook wel haast onontbeerlijk wanneer fragiele plastieken als die van mevrouw Verhoef geëxposeerd worden. Het Museum zit duidelijk in de lift, niet alleen wat de inrichting betreft, maar zeker ook wat betreft de kwaliteit van de tentoonstellingen. Een bezoek aan het Museum én de tentoonstelling van Rie Verhoef-de Pree zouden wij dan ook een ieder van harte willen aanbevelen.

Drie kindjes in cowrie

schep met foetus

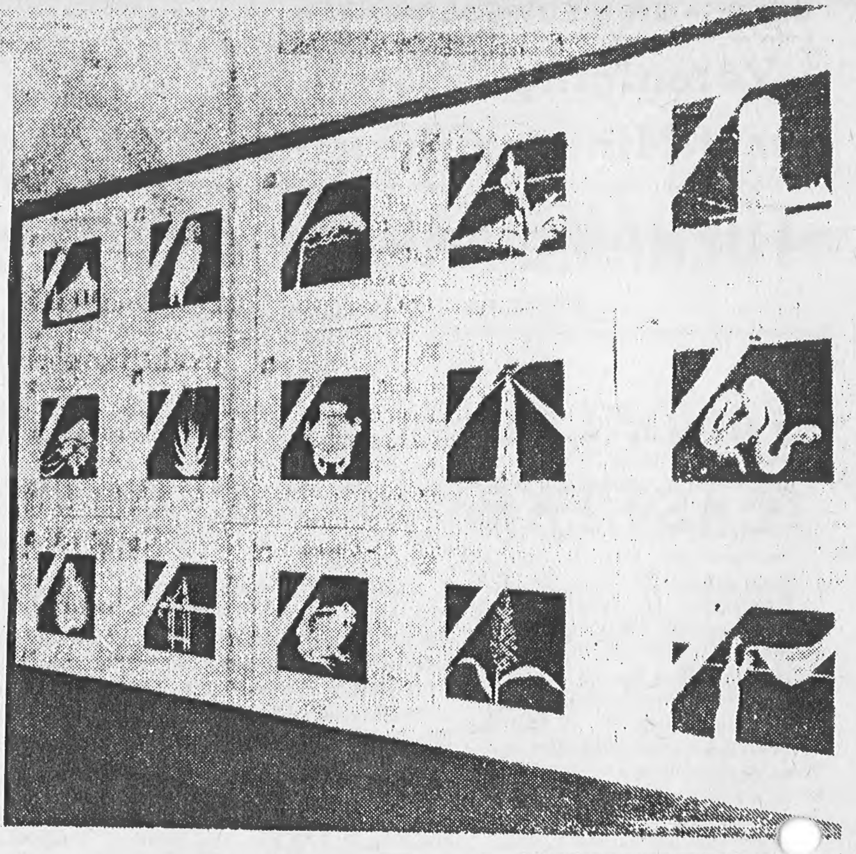

wandkleed

BEURS- EN NIEUWSBERICHTEN

Maandag 22 april 1985

I.v.m. de Status Aparte:

Speciale Arubaanse postzegels

ORANJESTAD - Ter gelegenheid van de Status Aparte zullen de posterijen op 1 januari 1986 speciale postzegels uitgeven. Door de heer Nigel Mathew is een serie van 4 postzegels ontworpen in verband met de Status Aparte. Het betreft hier een eenmalige uitgifte. De heer Evelino Fingal heeft een serie van 16 postzegels ontworpen voor het land Aruba, dat zijn eigen postzegels zal gaan uitgeven per 1 januari 1986. Deze postzegels zullen hun geldigheid blijven behouden. De serie is gewijd aan de Arubaanse flora en fauna, aan historische gebouwen en aan de industrie.

Na goedkeuring van deze ontwerpen door de overheid kunnen de postzegels gedrukt worden, vanaf 2 januari aanstaande zullen ze dan in omloop gebracht worden.

De heren Franklin Croes, Nico Boekhoudt en Robert Arends hebben bij het tot stand komen van de ontwerpen een grote bijdrage geleverd.

23 - 4 - 1985

BEURS- EN NIEUWSBERICHTEN

Uitdragen Antilliaanse cultuur: baanbrekend werk in Nederland

MINISTER HERNANDEZ ONTVANGT BABALU EN ANDEREN OP ANTILLENHUIS

DEN HAAG — Het is inmiddels vijf jaar geleden dat de bekende Curacaose musicus Richinel ("Babalu") Kerindongo met zijn salsa-orkest BESS zich in Nederland min of meer permanent vestigde.

In Nederland hebben "Babalu" en BESS bekendheid verworven door o.m. regelmatig op Antilliaanse feestjes op te treden. De muziek die de groep brengt is van een zodanig hoog gehalte dat men zich afvraagt waarom ook in bredere kringen de faam van BESS niet is doorgedrongen.

Twee LP's en onlangs nog een single uitgebracht door BESS hebben nog steeds niet geleid tot die doorbraak waarop de groep recht meent te hebben.

Vandaar dat in samenwerking met Anna Maria Promotions onder leiding van de Antilliaanse cultuur, baanbrekend werk te verrichten teneinde de cultuuruitingen van de Antillen in Nederland voor een groot mogelijk publiek te brengen.

Daar dit ook precies past binnen het beleid van de Gevolmachtigde Minister en de Afdeling Kulturele Zaken van zijn Kabinet, heeft minister mr. G.T. Hernandez een drietal personen ontvangen om met hem en het Hoofd van de Afdeling Kulturele Zaken, Ronnie Martina, van gedachten te wisselen.

De heren Oswald H. Kwas, R. ("Babalu") Kerindongo en zijn pianist/arrangeur Ilvio Pietersz hebben de bespreking bijgewoond.

Tijdens deze ontmoeting overhandigde "Babalu" aan minister Hernandez zijn laatste LP "Un tiki mas" en de single "Riba un rust".

DEN HAAG — Tijdens een ontmoeting op het Antillenhuis met Gevolmachtigde Minister mr. Gualberto (Boy) Hernandez overhandigde de bekende Curacaose musicus 'Babalu' (Richinel Kirindongo) zijn laatste lp 'Un tiki mas' en de single 'Riba un rust' aan Minister Hernandez (2de van links). Verder op de foto Oswald H. Kwas van Anna Maira Promotions Ilvio Pietersz (pianist/arrangeur).

Vereniging "Plataforma" voerde bespreking met Minister Hernandez:

TOENAME AANTAL ANTILLIANEN IN NEDERLAND NIET UITGESLOTEN

DEN HAAG - Een delegatie van de vereniging Plataforma di Organisashonnan Antiano (POA) heeft op 15 april j.l. een werkbespreking gehouden met de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen, mr. G.T. Hernandez. Hoofddoel van de bijeenkomst was om de mogelijkheden voor een grotere communicatie-stroom over en weer tussen het Kabinet van de Gevolmachtigde Minister enerzijds en de POA anderzijds na te gaan.

Een belangrijk onderdeel van de agenda (8 punten) was de bespreking van nieuwe beleidsontwikkelingen in Nederland op het gebied van het Antilliaanse welzijnswerk.

Door de bezuinigingsmaatregelen op het Ministerie van WVC komen de organisaties van etnische minderheden in Nederland, waaronder ook Antillianen vallen, steeds meer in moeilijkheden.

Door de vertegenwoordigers van POA werd nadere toelichting gegeven op de nota "Een blik terug en een stap vooruit", het verslag van de belangrijkste werkzaamheden (1983-1984) en een beknopt overzicht van de aktiviteiten volgens het werkplan 1985 van de POA.

Verder werd aandacht besteed aan het te verrichten onderzoek naar de retourmigratie van Antillianen. Dit onderzoek wordt in opdracht van het ministerie van Sociale Zaken gedaan.

TOENAME ANTILLIANEN?

Ook de eventuele komst van meer Antillianen in de toekomst naar Nederland werd tijdens de vergadering besproken. Bij een toename van het aantal Antillianen in Nederland zal ongetwijfeld ook de hulpvraag groter worden.

Om deze eventuele toename te kunnen volgen moet men kunnen beschikken over cijfers omtrent de migratie van Antillianen naar Nederland. Minister Hernandez zegde toe na te zullen gaan in hoeverre de Bevolkingsregisters op de Antilliaanse eilanden deze cijfers beschikbaar zouden willen stellen.

Tijdens de bespreking werd de Gevolmachtigde Minister verzocht de mogelijkheden na te gaan om met de POA tot afspraken te komen die er toe zullen leiden dat de vereniging tijdig in kennis kan worden gesteld van de komst naar Nederland van belangrijke mensen uit de Antillen, zoals politici, vertegenwoordigers van belangrijke maatschappelijke organisaties en topambtenaren.

Daardoor kan tussen deze personen de POA overleg plaatsvinden ter uitwisseling van informatie over en weer.

Op dit punt deelde minister Hernandez mede dat het regelmatig voorkomt dat belangrijke bezoekers uit de Antillen vrij onverwacht naar Nederland reizen en dat in zulke gevallen het onmogelijk is om POA van het bezoek tijdig op de hoogte te stellen.

In die gevallen waarbij de komst van deze personen bij hem op tijd bekend wordt, zal de POA daarvan op de hoogte worden gesteld.

Minister Hernandez zei tot slot dat hij ervan overtuigd is dat het niet tot deze ontmoeting met de POA beperkt zal blijven, maar dat in de toekomst op meer regelmatige basis de contacten onderhouden zullen worden.

Zijdens de POA waren op deze werkvergadering aanwezig: Voorzitter R. (Papi) LaReine, Direkteur drs. Anco Ringeling, beleidsmedewerker Cliff Rigot en voorlichter drs. Leon Weeber Jr. Tevens heeft het Hoofd van de Afdelingen Voorlichting en P.R. en Kulturele Zaken van het Antillenhuis, Ronnie Martina, de bespreking bijgewoond.

DEN HAAG -Bespreking vertegenwoordigers vereniging Plataforma di Organisashonnan Antiano (POA) en Gevolmachtigde Minister/ mr. Gualberto (Boy) Hernandez op het Antillenhuis in Den Haag V.l.n.r. Ronnie Martina (Antillenhuis), drs. Leon Weeber Jr.,drs. Anco Ringeling, Minister Hernandez, R. La Reine en Cliff Rigot.

De Beurs
Woensdag 24 april 1985

Nieuw project Buro Kultuur

WILLEMSTAD - Om de kulturele aktiviteiten te stimuleren heeft het Buro Kultuur van het eilandgebied Curacao reeds verschillende projekten uitgevoerd en speciale aandacht besteed aan de kreatieve expressie, zoals zang/muziek, dans en toneel.

Voor wat betreft de muziek loopt reeds enkele jaren een kursus onder het motto: "Help het volk meer bewust te maken door muziek en zang".

Nu ligt er weer een projekt klaar om in verschillende buurten jeugdzanggroepen te vormen, mede in verband met Het Jaar van het Kind en daarmee het kind meer mogelijkheden te bieden zich op een gezonde manier te ontspannen zoals b.v. de kulturele expressie.

Diverse instanties zijn benaderd o.a. Dienst Jeugdzaken, Buurtcentra, particuliere verenigingen en Sedukal (School Adviesdienst), zodat dit projekt in het leerplan opgenomen kan worden.

Het projekt omvat de volgende onderwerpen:

- de jeugd in de buurtcentra aan te moedigen zich te laten inschrijven individueel of in groepen, voor zanglessen
- het geven van kursussen aan jongeren en leiders volgens een basisprogramma kreatieve expressie bij de zangtechniek.

SUCCESVOL OPTREDEN VAN FIM-ORKEST IN PLAZA SIMON

WILLEMSTAD — Afgelopen zondagavond togen een rekordaantal jazz- en muziek-liefhebbers naar Plaza Simon om naar het FIM-orkest te luisteren. Het was in één woord, en dit is heus geen reclame, een streling voor het oor om te luisteren naar de muziek die door de "FIM Big Band", onder leiding van "maestro" Errol "El Toro" Colina ten gehore werd gebracht.

Aanwezigen

Onder de muziek-liefhebbers zagen wij o.a. minister Lesley Navarro, Chin Behilia, producent van de bekende televisie-serie "Tele-Patria", de bekende Amerikaanse zangeres Krissy en haar echtgenoot Stanley "Mugje" Capriles, Philip Tecla enz. De Blues van wijlen Duke Ellington "Take the eight train", Jazz-muziek en Salsas enz. werden zeer gewaardeerd door de aanwezigen, die de instrumentale vaardigheid en kunst van onze musici met een groots applaus begroetten.

Yejo Calderon

De bekende Salsa-zanger Yejo Calderon gooide deze middag een schepje bovenop met zijn optreden.

Op woensdag 1 mei aanstaande gaat het FIM-orkest weer optreden, nu op het Wilhelminaplein. Vanaf zes uur in de middag kan men gaan luisteren en uiteraard ook dansen op de tonen van het FIM-orkest.

Solisten van zondag j.l. waren o.a. Socrates de Leon, Fransisco Tejada, Dennis Hernandez, Armando Beltre en Jorge Barnet.

Musici's

De overige musici waren: Rutzen Lucas, Erwin Ter N... Rudsel Statie, Gerardo Arvelo, Ramon Sosa, Agapito Ibañez, Armando Betre, Riunald Doran, Hubert S. Pourier, Augusto Boelbaai, Erasno Emerenciano, Manuel Contreras, Reginald Henry, Ruben Sloop, Pernell Saturnino, Manuel Reyes en Judith Themen

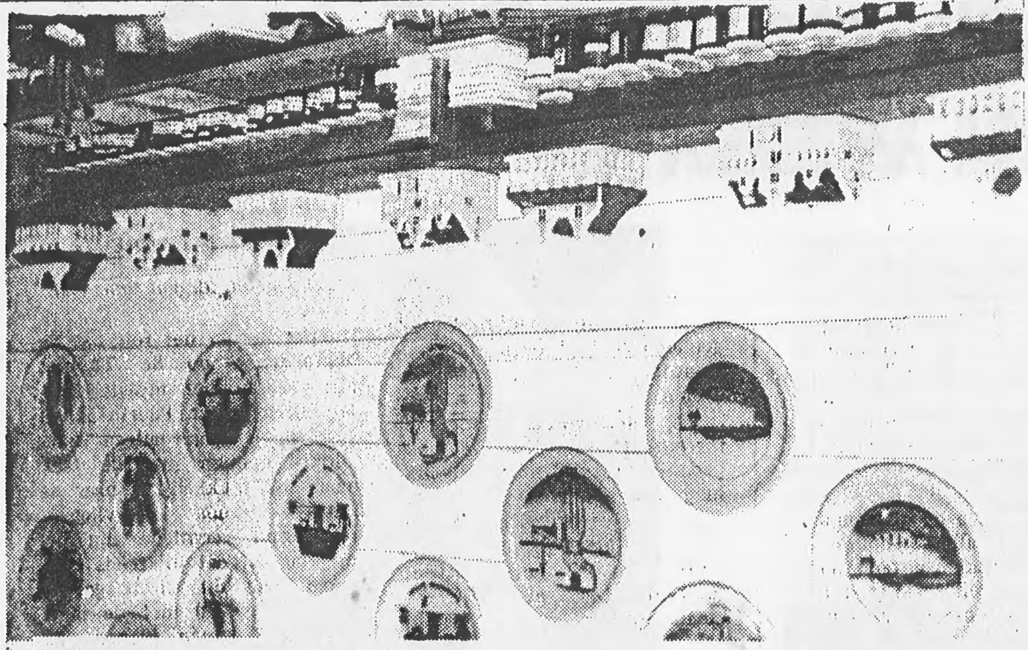
Foto's

Op de bijgaande foto's momenten uit het optreden van Yejo Calderon, met Armando Betre als solist op de trompet. Verder ziet men Socrates de Leon, die met zijn saxofoon een ieder in extase bracht.

Op de voorgrond maestro Errol "El Torro" Colina.

WILLEMSTAD - Gisteren 24 april 1985 jeeft de Gedeputeerde van Economische Ontwikkeling Agustin Diaz de eerste steen gelegd voor de uitbreiding van de keramische producten fabriek "Arawak Clay Products" te Brievengat. Arawak Clay Products vervaardigt keramische artikelen, waaronder siertegels, wandborden, replicas van Curacaose landhuizen en souvenirs.

In speciale opdracht zijn ondermeer vervaardigd, de balie in het restaurant van het Plaza Hotel, de wanden in de bar van het Princess Beach Hotel en in het Winkelcentrum Bloempot een relief en de straatnamen. Het Eilandgebied Curacao is indertijd de initiatiefnemer en promotor achter dit projekt geweest. In het projekt zijn thans 9 personen werkzaam. De technische training en de artistieke begeleiding van het personeel wordt gegeven door een door de United Nations Industrial Development Organization (UNIDO) ter beschikking gestelde expert. Met de uitbreiding, welke naar verwachting in augustus aanstaande gereed zal zijn, hoopt Arawal Clay Products in staat te zijn om aan de groeiende vraag naar haar producten te kunnen voldoen, waarbij tevens getracht zal worden ook het aantal soorten producten te vergroten.

De fabriek en de showroom zijn gevestigd te Brievengat, tegenover de ingang van het "Industrieterrein Brievengat" en zijn voor het publiek geopend op maandag tot en met zaterdag tijdens kantooruren. Op de ene foto enige wandtegels en replica's van Curacaose landhuizen. Op de andere foto links mej. Nerisa Martina artistieke medewerkster van "Arawak Clay Products".

Amigoe

VRIJDAG 3 MEI 1985

SAN NICOLAS — Ten overstaan van notaris mr. M.A. Eman (midden zittend) werd de oprichtings- akte verleden van de Stichting Monumentenzorg Aruba. De oprichters zijn: het Bestuurscollege en de Stichtingen Cultuur Centrum Aruba en de Prins Bernhardfonds. Het eerste bestuur van de Stichting Monumentenzorg wordt gevormd door: voorzitter ing. Carlos Bikker, vice- voorzitster drs. Miriam Kelly-Buckley, secretaresse Alice van Romondt, penningmeester ing. T. Nijdam en bestuursleden Margaret Hage- Barbour, ir. Louise Brown en Henk Gooskens. Bij de oprichtings- akte waren tevens aanwezig: de secretaris van het Prins Bernhardfonds Antillen, Romer, de leden van de Culturele Adviesraad dr. Verings en drs. Thijs en bestuursleden van de Arubaanse Stichting Cultuur Centrum en de Stichting Prins Bernhardfonds.

"BOELI" NA JARENLANG ZWIJGEN WEER IN TOPVORM

Op de omslag van het boek een (zeer toepasselijk) schilderij van Wim Snelders.

De auteur van 'Schilden van Leem': Boeli van Leeuwen.

Het is al weer enkele jaren gelden dat Boeli van Leeuwen zijn drie romans heeft gepubliceerd. Bij het lezen hiervan vallen er direct enkele elementen op, die Boeli als bouwstenen van zijn verhalen hanteert. Het zijn o.a. de relatie van de hoofdfiguur tot God, tot één van de ouders en tot de gekleurde bevolking van Curaçao, de Bijbel, het paradijs, het vasteland, etc. etc.
Wanneer we daarnaast de thematiek van die romans bekijken, dan kunnen we een tweedeling aanbrengen. In "De rots der struikeling" en "Een vreemdeling op aarde" hebben we enerzijds te maken met een persoon die als het ware in de modder van zijn eenzame bestaan staat, met beide handen hemelwaarts, smekend om contact met de Almachtige, met zijn vader of moeder en met zijn gekleurde medemens.
In "De eerste Adam" krijgen we anderzijds een hoofdfiguur waarin zowel Eddy Lejeune als Kai Medema a.h.w. gesublimeerd zijn: Adam Polaar gaat in de krottenwijken van Willemstad rond als een redder der armen, als een Messias. Hij sterft ook als de Christusfiguur in zijn poging om (aardse) levens te redden.

Na deze roman zweeg Boeli van Leeuwen. Heel lang. Je kreeg de indruk dat hij "uitgeschreven" was, dat hij zijn boodschap doorgegeven had.. En toch bleef je ergens als een Boeli-fan uitkijken naar een ander werk van hem. Je bleef je afvragen of hij het over een heel andere boeg zou gooien, of dat hij, met zijn oorspronkelijke bouwstenen, met een nieuwe roman kon komen aandragen. Dit laatste is hem gelukt: SCHILDEN VAN LEEM is de roman van de hoofdfiguur : Jean Claude Devereau, bijgenaamd Dianklo, die in de modder van zijn leven als mislukkeling de handen ten hemel richt en God vraagt waarom niet iedereen het paradijselijke bestaan op aarde verwerven kan, als wij allen toch van Adam en Eva afstammen. Hoe kon een liefhebbende God Hagar met haar zoon Ismael de woestijn in laten sturen?

Dianklo is een bastaard, door de oude Devereau bij de dienstmeid Amanda verwekt. Zij was als klein meisje door de familie uit de Médanos in Venezuela naar Curaçao overgebracht.
Hoewel de familie (niet-praktizerend) protestants was, moest Dianklo elke zondag aan de hand van de dienstmeid Amanda naar een katholieke kerk. Gedurende zijn kinderjaren werd hij heel dikwijls door zijn vader betast; pas veel later is hij zich gaan realiseren dat die goede man op die manier zijn vaderschap heeft proberen vast te stellen.

Twee bekentenissen hebben zijn leven voorgoed een geheel andere wending gegeven De eerste betrof het verhaal dat de vader van Dianklo's vrouw Marjolein hem verteld heeft: in de oorlog is ze verliefd geweest op een duitse legerofficier, van wie ze later in verwachting is geraakt. Om de schande die over de familie gekomen was, na de bevrijding weg te werken heeft Marjoleins vader geprobeerd haar aan Dianklo uit te huwelijken.
Vanaf dat moment is de relatie tussen hem en haar geheel verstoord geraakt, en op zijn oude dag kan hij alleen maar terugzien op een mislukt huwelijk. Waarschijnlijk is vooral het feit dat hij niet de eerste man is geweest, die zij gekend heeft, een bittere teleurstelling voor hem (een facet van het bekende machismo-motief).
De tweede wrede verstoring betreft het gesprek met zijn stiefmoeder (door Dianklo steevast "de legitieme" genoemd), waarin ze hem eindelijk eens openbaarde dat [zijn] eigenlijke moeder de dienstmeid Amanda was.

De man die met zijn familie zijn hele leven lang voor de buitenwereld een zekere schijn hoog heeft moeten houden, de bastaard met een mislukt huwelijk, loopt eens door een uitgewoond gedeelte van Scharloo en wordt plotseling geconfronteerd met de bittere ellende van de armen. Vooral het volkomen uitgeleefde lichaam van een oude vrouw grijpt hem zo aan, dat hij voor goed een punt zet achter zijn levenswijze: deze vrouw, deze Hagar in de woestijn van Willemstad, is misschien een verbeelding van wat zijn eigen moeder aan de rand van de Medanos in Paraguaná had kunnen zijn.

Dianklo breekt met de gevestigde orde, "draagt geen sokken meer (pag. 117)", laat zich in zijn weekendhuisje in met een stel verstotenen uit de maatschappij en zet op Scharloo een advokatenkantoor op, waar hij

zie verder p. 7

vervolg „Topvorm Boeli v. Leeuwen

het leed van de armen probeert te verzachten. Volgens zijn vrouw een soort boetedoening.

Dianklo slaapt 's nachts niet meer, overdag komt hij tot rust in zijn weekendhuis waar hij in gezelschap verkeert van een Dominicaanse prostituee, een Canadese piloot, een neger met een eeuwige ijsmuts op en twee Zuidamerikaanse homofielen, bijna allemaal figuren die min of meer tegen krankzinnigheid aanleunen.

En "tussen de woning van het licht en het verblijf in de duisternis is er nog de "seperate reality" van de armen" (pag. 57). Zijn dagelijkse contact met deze mensen doet hem vertwijfeld vragen: "En waar is (....) de God der liefde? Ik moet met Job constateren: "Uw uitspraken zijn spreuken van as." De armen worden door God beschermd met schilden van leem". En daarom zullen er altijd armen zijn. En hij de moderne Job van Willemstad.

Dianklo wordt door de Eilandsraad van Curaçao afgevaardigd om ingezamelde goederen en geld naar Santa Maria te brengen, dat door een aardbeving (door de communisten gerealiseerd) geteisterd is.

Hij neemt op die reis drie van zijn metgezellen mee. Voor de haveningang loopt de ferry Almirante Luis Brion, die voor deze reis gecharterd is, op een mijn. Zijn metgezellen vinden de dood. Hijzelf belandt in een krankzinnigengesticht: hij had zijn vrienden tot een afschuwelijke dood veroordeeld. Zij zijn door hem vermoord en daarom zal hij vervloekt zijn tot het einde van zijn dagen.

Boeli hanteert in dit verhaal een veel strakkere stijl dan wij van hem gewend zijn. Het bombastische taalgebruik dat hem in het verleden verweten is, is grotendeels verdwenen.

Op boeiende wijze weet hij voor ons een deerniswekkende figuur op papier te zetten. Daarnaast geeft hij ons korte anekdotische stukjes en opmerkingen tussendoor, om de spanning eventjes te onderbreken.

Toch kunnen we niet nalaten even te wijzen op enkele, naar onze mening minder goed geslaagde passages in de roman.

Er is' allereerst een hoofdstuk waarin Dianklo's vrouw Marjolein aan het woord is. Zij geeft de lezer mededelingen die voor een deel eigenlijk overbodig zijn, omdat hij die uit de biecht van haar vader reeds kon concluderen. Pijnlijker vinden we het feit dat Boeli er hier niet helemaal in geslaagd is haar een eigen taaltje toe te meten. Haar taal is bijna gelijk aan die van Dianklo.

Ook vinden we de zeer kostelijke weergave van het verloop van de eilandsraadvergadering een te lange intermezzo in deze diep ernstige roman, maar dit is een kwestie van persoonlijke smaak (overigens is Boeli hierin vrij actueel: nog geen veertien dagen geleden stond een klein berichtje in een van onze kranten, waarin melding werd gemaakt van een aardbeving ergens in de regio, door communisten veroorzaakt).

De meeste moeite hebben we tenslotte gehad met de ondergang van de ferry en de dood van Dianklo's kameraden in een -- ja, U leest goed -- container (voor de geschiedenis verdient het aanbeveling om nu vast te leggen dat de passage over de Dominicaanse prostitueé die in de container voor Santa Maria de dood vindt, geschreven is voordat een dergelijk gebeuren bekend werd). Nou moeten we hierbij aantekenen dat wellicht te veel wroeten in theorieën de smaak kan bederven, maar dat neemt niet weg, dat deze wending, die nergens aangekondigd wordt, ergens vreemd aandoet.

Maar wie de roman om deze laatste opmerkingen laat liggen, mist enkele uren puur leesgenot. Wat men wel eens beweert van auteurs die volgens het hun bekende patroon een nieuw verhaal breien, dat ze zich aan het herschrijven zijn, gaat in dit geval niet op. Praktisch alle kenmerken komen terug in een veel beter beheerste stijl, een meer gerijpte Boeili. Om een paar hiervan te noemen: de understatements, de bijzondere aandacht voor de kleine details waardoor er vaak komische situaties ontstaan, de opmerkelijke heldenverering op het vasteland, maar bovenal de goede bekendheid met de Bijbel. Dit alles en nog veel meer in een goed passend jasje gestoken. Dat jarenlang zwijgen heeft ons een nieuwe Boeli van Leeuwen geleverd, die er zijn mag. Moeilijk, maar steengoed. Ik heb hem in één adem uitgelezen.

Pablo Walter.

BEURS- EN NIEUWSBERICHTEN

ZATERDAG 27 APRIL 1985

DEN HAAG — Op 20 augustus a.s. is het twee jaar geleden dat de 15-jarige Antilliaanse jongen Kerwin Duinmeijer in Amsterdam werd vermoord. Zonder reden en louter en alleen omdat zijn huidskleur de dader niet aanstond. Heel Nederland werd door dit voorval wakker geschud en nogmaals is gebleken waartoe discriminatie en racisme kunnen leiden. De bekende voorvechter voor de mensenrechten in de Verenigde Staten, ds. Jesse Jackson, heeft tijdens zijn bezoek aan Nederland het graf van Kerwin Duinmeijer bezocht. In zijn toespraak in de aula van de Vrije Universiteit te Amsterdam heeft hij de moord op Kerwin aangehaald als voorbeeld van de intolerantie en ongerechtigheid die nog steeds in de wereld bestaan en helaas toenemen. De kunstschilder Franklin Creton heeft in 1984 een portret van Kerwin geschilderd die hij onlangs aan de Gevolmachtigde Minister van de Nederlandse Antillen, mr. Gualberto (Boy) Hernandez aanbood. In 1984 heeft de Antilliaanse vereniging F.A.A. het initiatief genomen om een monument ter gedachtenis van Kerwin Duinmeijer op te richten. Dankzij de medewerking van de gemeente Amsterdam en de giften van Antillianen en andere groeperingen in Nederland kon in het Vondelpark een passend monument, gewijd aan Kerwin en alle slachtoffers van het steeds toenemende racisme, worden onthuld. Op dinsdag, 23 april j.l. werd het portret van Kerwin Duinmeijer officieel door de schilder aan Minister Hernandez overhandigd (zie foto) in aanwezigheid van de Voorzitter van de Plataforma di Organisashonnan Antiano (POA), de heer R. LaReine, het overkoepelend orgaan van Antilliaanse organisaties in Nederland. Door de aanschaf van het portret wil de Gevolmachtigde Minister zijn betrokkenheid en die van de Antilliaanse regering benadrukken met het wel en wee van de ruim 40 duizend Antillianen in Nederland. Aldus het kabinet van de Gevolmachtigde Minister in Den Haag.

DE BEURS Maandag 29 april 1985

NIEUWE "FORT AMSTERDAM CONSERVATION COMMITTEE" GEVORMD

(van onze korrespondente)

PHILIPSBURG – De "Fort Amsterdam Conservation Commitee" werd J.L. 17 april geformeerd uit afgevaardigden van diverse bestaande stichtingen en organisaties op St. Maarten. Doel van de commissie aldus woordvoerder Drs. Francois v.d. Hoeven, is het organiseren van wetenschappelijk archeologisch onderzoek als een eerste stap in conservering en restauratie van Fort Amsterdam, en het zoeken van de beste oplossing voor de toekomst van Het Fort, in het belang van St. Maarten, zijn bevolking, cultuur en economie.

Een door Dr. N. Barka, professor aan het College van William and Mary in Virginia U.S.A.-opgemaakt rapport van het Fort n.a.v. een vorig jaar gehouden onderzoek, zal als uitgangspunt bij het uitvoeren van voornoemd tweedelig doel, gehanteerd worden.

In dit rapport benadrukt Professor Barka het enorme belang van conservering van het Fort, zijnde een der belangrijkste plekken van het eiland met buitengewoon archeologisch en verklarend potentieel, waarbij substantiele informatie over de Nederlandse en Spaanse bezettingen onthuld kan worden d.m.v. archeologisch opgravingen en analyses.

Groeperingen die deel uitmaken van de op 17 april 1985 samengestelde commissie zijn: Stinapa, Community Councils, Facts, Women Steering Committee, de St. Maarten Council on the Arts, Stichting Monumentenzorg, en de Historical and Cultural Foundation van St. Martin.

Daar Fort Amsterdam veel groter is. dan over het algemeen bekend is (men ziet alleen de drie muren met enkele kanonnen) bracht de commissie met de uitgenodigde lokale pers, een bezoek aan het Schiereiland. Bijna geheel bestaande uit het Fort. Na een uiteenzetting en begeleiding door Drs. v.d. Hoeven, werd het al ras duidelijk, hoe groot het Fort wel is, en hoe onschatbaar behoud en conservering van dit historische monument wel is, temeer, daar dit een van de zeer weinige monumenten is, die nog op het eiland over zijn.

Onder de begroeiing ligt zeer veel verborgen. Zo zagen we resten van oude fortmuur, 2 andere grote verspreid liggende kanonnen en een oude cistern (regenbak). Ook verschillende plateaus waren zichtbaar door de begroeiing heen.

Al met al een "must" om bewaard en gerestaureerd voor de bevolking en het nageslacht te blijven.

Ter opmerking: St. Maarten is het enige van de 6 eilanden die de Nederlandse Antillen vormen, dat geen gerestaureerde monumenten van dat kaliber heeft.

Foto: Twee leden van de commissie t.w. Drs. F.v.d. Hoeven en kunstschilder Roland Richardson, bij een zichtbare oude regenbak op Fort Amsterdam.

De Beurs
Vrijdag 3 mei 1985

Auditie "Boka Saratonio"

WILLEMSTAD - Voor de televisie-film "Boka Sarantonio" onder regie van Pacheco Domacassé wordt gezocht naar een jonge vrouw in de leeftijd van 18 à 20 jaar, voor de rol van Soleil die de dochter moet spelen van een Colombiaans/Indiaanse vrouw en een Curacaose visser.

Kandidaten met een enigszins indiaans uiterlijk met lang donker haar kunnen zich in verbinding stellen met Sentro Kultural Corsow van maandag t/m woensdag 8 mei tussen 10 uur 's morgens en 5 uur 's middags (niet tussen 12 en 2 uur) telefoon no. 73683.

AMIGOE VRIJDAG 3 MEI 1985

Laag bij de gronds en vol gemene insinuaties

Hugo Gerharts furieus over nieuw Bergmansboek

KRALENDIJK — Het onlangs op de markt verschenen boekje De witte dwaas van de hand van de Nederlandse schrijver Bergmans heeft grote verontwaardiging opgewekt. In zijn door een fictieve uitgeverij uitgegeven boek beschrijft Bergmans bepaalde mensen op Bonaire. Door gebruikmaking van verbasterde en soms gefingeerde namen worden diverse personen belasterd.

Het is overigens niet de eerste maal dat Bergmans dit systeem toepast, want ook zijn vorige boek De bastaard van Bonaire diende tot aanval van diverse personen. Bergmans maakt daar trouwens geen geheim van en maakt voor de uitgave van zijn boek ook bekend, wie nu de slachtoffers zullen zijn.

Het is een door Lamme Goedzak uitgegeven boek onder directie van Tijl Uilenspiegel. Zoals vermeld staat in het voorwoord wenst Bergmans ten strijde te trekken tegen de uitbuiting op Bonaire.

Hoofdpersoneel in het boek is een zekere M.M. op wie de beschrijving van zijn leven duidelijk de twee jaar geleden overleden zakenman L.D. Gerharts van toepassing is. Feiten worden vermengd met fantasieen en bijvoorbeeld de beschrijving over de vergiftiging van de hond van Gerharts is juist, hetgeen andere insinuaties moeilijker te herkennen maakt.

De zoon van de heer L.D., de president directeur van Bonaire Trading Company Hugo Gerharts is uiterst verontwaardigd over het boek, dat hij laag bij de gronds en voorzien van de gemeenste insinuaties noemt. Bergmans is een lafaard, aldus Hugo Gerharts want hij verschuilt zich achter fictieve namen. Toch zal hem dit duur komen te staan, want wij dienen een aanklacht in tegen de schrijver, die overigens met haastige spoed het eiland heeft verlaten. Het feit, dat een rechtszaak tegen Bergmans reclame biedt voor het boek is voor Hugo Gerharts een bijkomstigheid, die de vulgaire belastering van zijn vader, die ontzettend veel voor Bonaire heeft gedaan niet ongestraft wil laten.

JULIAN COCO ZESTIG JAAR OUD

"ALS IK NOU NIEMAND IN DE WEG ZIT, DAN GA IK DOOR"...

JULIAN COCO

(Door Wim Henk Bakker).

UTRECHT –"Als ik op een redelijke manier kan doorgaan met werken, dan zal ik dat zeker doen. Ik ben nu zestig jaar, dus ik kan over korte tijd de Vut in, als ik dat wil. En dat kan natuurlijk goed uitkomen, gezien de toestand waarin het Utrechts Symfonie Orkest nu is komen te verkeren. Maar van mij hoeft dat niet."

Julion Coco kijkt blij in het rond. Dat doet hij meestal, want zoals hij het zelf uitdrukt "Ik ben een tevreden mens. Dat zal natuurlijk ook wel weer niet helemaal goed zijn, maar ik kan het ook niet helpen."

Na enig nadenken zegt hij: "Eigenlijk zit ik mezelf natuurlijk weer tegen te spreken. Ik heb er vaak de mond vol van, dat je plaats moet weten te maken voor de jongeren. Dat is ook zo. Maar als ik nou niemand in de weg zit...... dan zie ik mezelf toch nog wel een paar jaar doorstrijken."

In 1953 vlak na de grote overstromingsramp kwam Julian Coco naar Nederland. Hij had een duidelijke reden, hij wilde zich verder bekwamen in de muziek en dat kon niet in zijn geboorteland Curacao. "Ik wilde meer en kwam naar Nederland om hier contrabas te studeren. Dat heb ik gedaan en het lag voor de hand, dat ik ook m'n diploma gitaar wilde hebben, maar dat instrument werd toen nog niet aan het conservatorium onderwezen.

Maar al gauw kwam Dick Visser als erkend docent en toen heb ik ook snel dat diploma behaald. Ik was de eerste."

Muziek, drank en levensbeschouwelijke zaken vervullen, of hebben een rol van belang in zijn leven gespeeld. Wil hij over alle drie praten? Het antwoord is ja, want hij hoeft zich voor niets te schamen en ook onder andere omstandigheden heeft hij naar buiten weinig geheimen. Eerst de muziek dan.

"Ik ben begonnen in het Kunstmaandorkest. Daar werkten twee bassisten. De schoonvader van Anton Kersjes, de bekende dirigent, was aanvoerder van de groep, en de groep, dat was ik dan. Vandaar ben ik terecht gekomen bij het USO waar ik nu nog werk. Het is mijn vijfentwintigste seizoen."

Wat is nou de eerste gedachte die bij je opkomt, als je terugkijkt?

Julian Coco, voor zijn doen buitengewoon ernstig. "Ik heb het orkest 25 jaar lang ervaren als een vast punt. Voor velen was het een doorgangshuis. Maar wat mij het meeste opvalt, is dat dit orkest zo meegaand is, zich zoveel laat welgevallen.

Zich eigenlijk alles laat welgevallen. Wat heeft USO al niet aan moderne werken van Nederlanders gespeeld? Hoeveel componisten hebben bij ons niet hun kans gehad? Hoeveel jonge dirigenten hebben wij niet op weg geholpen? We hebben die mensen try-outs gegeven, we waren geduldig, kortom we hielpen. Nu opeens is iedereen dat schijnbaar vergeten. Nu hadden die mensen wat voor ons kunnen betekenen. Maar wat krijgt het orkest: stank voor dank."

Hij zucht. Maar dan kijkt hij opeens weer vrolijk. "Tot zover de dissonanten. Nu iets harmonieus. Ik vind het fijn, dat het orkest uiteindelijk toch iemand heeft gevonden, die zich met hart en ziel inspant voor ons ensemble. Die het allemaal, zelfs onder deze omstandigheden nog een waardig verloop weet te geven.

Die iemand, dat is Pascal Rijnders, onze directeur, Ik wil dat met zoveel nadruk zeggen, omdat ik hem aan het begin, bij z'n benoeming eigenlijk niet geloofwaardig vond.

Tenslotte kwam hij uit een club, die voor de opheffing van het orkest was. Ik ben blij dat ik dat hier eens kan zeggen en ik vind dat het in ieder geval in de krant moet komen te staan."

Julian Basilico Coco heeft in zijn leven veel en vaak gedronken, dat is nu totaal over. Die ommekeer is in heel Nederland en daarbuiten onderwerp van gesprek geweest. Wil hij er hier toch nog iets over zeggen?

Coco "Vroeger had ik de gewoonte om met andere artiesten en vrienden altijd dezelfde kroegen af te lopen,. Ik vond dat fijn om te doen, maar ik heb die gewoonte zeer abrupt verlaten. Het werd mij gewoon fysiek onmogelijk en daardoor ook geestelijk. Een echt probleem is het daarna nooit voor mij geweest. Ik zie er ook geen kwaad in, ik zou het best nog eens willen en gun het juist daarom anderen van harte, maar ik doe het niet meer. Ik sla te gauw door naar de andere kant en dat is ongezond. Maar van anderen kan ik 't me best voorstellen."

Voel je je er nu beter bij?"

De gitarist-bassist, breed grijnzend: "Nee, helemaal niet. Je bent als mens onvolmaakt en als ik een onvolmaaktheid heb afgelegd, dan heb ik er natuurlijk een andere voor teruggekregen. Maar ik zeg niet wat.'

Hij verslikt zich zowat in zijn thee, omdat hij plotseling moet lachen. De mensen mogen hiernaar zelf raden."

Hij neemt nog een koekje, Ik doe maar geen poging om achter z'n geheim te komen, het ziet er naar uit, dat dat toch niet lukt. Dan naar het laatste onderwerp.

VRIJMETSELARIJ

Julian, je bent een neger, die Hebreeuws studeert, gitaar en bas speelt en tevens met hart en ziel Vrijmetselaar is. Er zijn reeksen mensen, die dat niet met elkaar kunen rijmen maar je er ook niet naar durven vragen. Kun je over dit alles iets meer zeggen?

'Laat ik bij het begin beginnen. Ik kom uit een zeer rooms-katholiek gezin. Moeder was zeer clever en timmerde ons zondags gewoon de kerk in, maar ze was ook wel zo, dat ze zaterdagsavonds naar spiritistische seances ging.

Op een keer, vroeg ik 'ma waar geloof je nou in, in Christus of in Satan" En ik kreeg als antwoord: "Hou je mond, ik doe wat ik doe, want God bestaat en Satan ook."

De rest van mijn familie was voor een deel ook zeer bijgelovig. Tantes en ooms die aan black magic deden en zo.

vervolg z.o.z.

JULIAN COCO: ONOVERTREFFELIJK

Julian Coco is werkelijk een begrip. Groot musicus, basist in Utrecht en naar mijn mening en ook naar die van ontelbaren, een onovertreffelijke gitarist. Daarom kan het geen toeval zijn, maar voorzienigheid, dat ik wandelend door de straten, net gereed na een lang onderzoek in het befaamde "Koninklijke Ooglijders Gasthuis" van Dr. Hoppenbrouwers, die al zijn tijd zo maar tussendoor aan mij besteedde, plotseling mijn naam op de Hoge Katrijne hoorde roepen. En wie stond daar voor mij? Julian Coco, die ik sinds zeker een twintig jaar niet meer gezien had. Lang gesprek en uitnodiging om te komen naar de opening van een unieke "Galerie Nanky de Vreeze", in Amsterdam, waar hij met zijn geliefd instrument deze opening van een bijzondere tentoonstelling zou opsieren. Mijn vrouw en ik gingen natuurlijk, maar, de straten waren hermetisch afgegrendeld in het centrum, langs de Singel, daar een aantal krakers daar hard bezig waren.

Typisch Amsterdam en kennelijk ook toeristische attractie, mede omdat de politie praktisch er bij staat te kijken en verder alles toelaat, totdat het te erg met vernielingen wordt. De opening van de Galerie had dus een uur te laat plaats. Vol geinteresseerden om al dat prachtig grafiek en beeldhouwwerk van de fransman Coignard en de Hollander Wout Maters te bewonderen. Maar ook om de uitvoering van Julian Coco mee te maken. Wij en alle anderen genoten van zijn kunst.

Opgewekt, vrolijk, zuiver, inspirerend. Hij bracht een stuk Antillen Cultuur over. Sprinkelende zonneschijn op een koude, regenachtige dag. Zijn ogen glinsterden van genoegen en inzet. Julian is nu 60 jaar, hetgeen men niet aan men ziet. Hij is de eeuwige jeugd. Werkzaam, vele jaren aan het Utrechts Symfonie Orkest als basist. Heeft ontzaglijk veel leerlingen, alom bekend. Van nu kalmer aan doen, wil hij kennelijk niets horen. Hij houdt veel van Nederland, maar blijft in hart en nieren "jioe di Corsouw". Wij hebben lang met elkaar gepraat, ondertoon van een verdekt heimwee gevoel onder alles.

Julian kan ook niet vergeten, en hij vertelde dit zo tussen zijn optreden door, met begeleiding van eigen muziek, hoe ik heel lang geleden, als minister, bij wijze van waardering hem een prachtige guitaar schonk, namens de Regering, een instrument dat hem trouw overal volgt.

Ontzaglijk jammer dat deze kunstenaar van allure, slechts sporadisch naar onze eilanden kan komen. Hij moest veel meer gesponsored worden, zodat de huidige jeugd van hem kan leren, hoe men door hard werken, door persoonlijke toewijding en door begrip, vooruit kan komen, om in zijn branche aan de top te staan.

Ik bewonder Julian, met mij honderdduizenden anderen. Hij is de muzikale ambassadeur van onze eilanden, een onmisbare schakel in uitwisseling van culturen. Wij moeten allen Julian Coco zeer dankbaar zijn.

I.C.D.

mee en zo ben ik op zoek gegaan.

Ik heb lang gezocht en in Nederland ben ik langs die weg bij de broederschap, bij de vrijmetselarij gekomen."

En heb ik daar gevonden wat je zocht?"

'Ja en nee. Ik heb iets heel belangrijks en positiefs gevonden, namelijk mensen met wie ik een geestelijke affiniteit heb en met wie ik via een speciale methode verder kan zoeken. Want je blijft zoeken, ook in de loge. Maar dat is niet zo een twee drie uit te leggen. Laten de mensen, die zich over de Vrijmetselarij een oordeel willen vormen, nou eerst eens in de materie duiken. Het is zo gemakkelijk negatief te doen over een instituut dat je niet eens kent."

En waaruit is je studie Hebreeuws voortgekomen?

Moet ik weer terug naar mijn jeugd. Er woonden toen in Willemstad veel joden en die vormden een elite, die ons kinderen altijd als voorbeeld werd voorgehouden. "Die mensen werken hard, weten veel en zijn rijk.

Daarvan kun je wat leren'

Dat wilde ik wel, ook op muzikaal gebied. Zo ging ik luisteren in de synagoge. Dat was niet zo moeilijk, omdat een vriend van mij, een overigens ook niet-jood, daar vaste organist was.

Daar ook kwam bij mij de wens om meer te weten over de hele joodse cultuur. Nou is daar best het een en ander aan te doen, maar dan moet je wel hebreeuws kunnen lezen. Wel, en met die taal ben ik nog steeds bezig."

En Coco is er hard mee aan de slag ook, want in de pauze van concerten, zit hij dikwijls ijverig rijtjes in z'n hoofd te stampen uit een leerboek, dat hij altijd onder handbereik heeft.

De reeds genoemde organist van de synagoge in Willemstad heeft een boekje over de musici in zijn land geschreven. Daarover staat over Julian onder meer te lezen: "De mens Julian was vaak een rusteloze figuur. Hij was als het ware bezeten van muziek. Als je het geluk had om met hem samen te spelen, ondervond je de grote drijfkracht van zijn persoonlijkheid en werd je meegesleurd in zijn muzikale tirades die onder het spelen ontstonden. Als vriend is hij niet te evenaren."

(Uit Utrechts Nieuwsblad).

AMIGOE — ZATERDAG 4 MEI 1985

Doel

HET ONLANGS IN off set- druk verschenen boekje De dwaas van Bonaire geschreven door de om de drie jaar op Bonaire verblijvende Europese Nederlander Wilko Bergmans heeft veel stof doen opwaaien. Duidelijk herkenbare personen uit de Bonaireaanse samenleving op wie het boze oog van Bergmans is gevallen, worden voorzien van gefingeerde namen en vervolgens door Bergmans belachelijk gemaakt, gekraakt of afgemaakt. In een eerder verschenen boek Bastaard van Bonaire werd dit systeem toegepast, maar aangezien het boek op de gehele Antillen tot het winkel- inventaris is blijven behoren, heeft Bergmans er ditmaal een schepje bovenop gegooid en heeft een — overigens onaanzienlijk — boekwerkje van bedenkelijk laag allooi geproduceerd.

Men kan zich afvragen, wat een buitenlander eigenlijk bezield om vijf weken van de gastvrijheid van een eenvoudige bevolking te genieten en dan uiteindelijk ontzettend veel oud en bijna vergeten "zeer" op te rakelen. En dan nog wel op een manier die niet alleen laakbaar is, maar ronduit beledigend voor de nabestaanden van een gerespecteerd en bij velen graag gezlene zakenman.

De ongewilde publiciteit die aan het boekje wordt gegeven heeft inmiddels al veroorzaakt dat de verkoopcijfers een stijgende lijn vertonen. Dat zal waarschijnlijk wel het doel dienen waarvoor dit soort geschriften wordt verspreid. Een algemeen belang is er in ieder geval niet mee gediend. Er wordt slechts een enkel persoonlijk belang gediend. Triest is alleen, dat geboren en getogen Bonaireanen zich kennelijk geroepen voelden om deze broodschrijver de lucifer aan te reiken om de lont aan te steken ...

De Beurs — Donderdag 25 april 1985

Bon Bini Festival in Fort Zoutman

ORANJESTAD -- Op 7 mei aanstaande zal voor de eerste keer een Bon Bini Festival gehouden worden op de binnenplaats van Fort Zoutman. Dit festival zal voortaan gehouden worden in plaats van het Watapana Festival, dat iedere week gehouden werd op de parkeerplaats bij Hotel Central en dat om financiele redenen niet voortgezet kan worden.

Voortaan zal elke dinsdag in het Fort Zoutman een kleiner festival gehouden worden in Typisch Arubaanse sfeer, speciaal bedoeld voor toeristen waar Arubaanse muziek gespeeld zal worden en Arubaans handwerk en eten te krijgen zal zijn. Slechts 750 mensen kunnen aan dit festival deelnemen en om de kosten enigszins te dekken zal een entreegeld van f.2.- per persoon geheven worden.

Kaarten zullen in voorverkoop te krijgen zijn bij het Instituto di Cultura en het Toeristenbureau, vanaf 's maandags 13.00 uur tot dinsdagmiddag 16.30 uur. Zonder toegangsbewijs wordt men niet toegelaten. Toeristen zullen in de hotels kaarten kunnen krijgen.

Het Bon Bini Festival zal tot 17 december elke dinsdag plaatsvinden van 18.30 tot 20.30 uur.

Typische dansgroepen, muziekgroepen, nijverheidskunstenaars en charitatieve instellingen die willen participeren kunnen kontakt opnemen met het Instituto di Cultura, tel. 22185.

Vanwege het feit, dat het festival op een historische plaats gehouden wordt met een aparte sfeer, hopen het bestuurscollege en de AHATA dat het festival erg in trek zal zijn en dat zowel de lokale bevolking als de toerist van de Arubaanse cultuur zal genieten.

De officiele opening vindt plaats op dinsdag 7 mei om 18.30 uur.